

naschom zetem žyweņu sa tym še sazaržali, a tak še žy-
wili, ako my, gaž raš humrěsch dejmy, jo potom razi mēli by.

Što jo mjasny nami, gaž won na ten rědny kōnz
Simeona a drugich pšchawych glěda, kotaryž nedejal s wo-
nym Bileanom (4. Mos. 23, 10) šdychowasch a gronišch:
„Moja duscha humrěj teje šmēršchi tych pšchawych, a moj
kōnz buži ako jich kōnz?“ Dokulaž pak nicht šbožne hum-
rěsch namožo, něžli ten, kotaryž tak ako Simeon do Se-
sufa wěri a teje bogabojasnosći še pilnujo: Ša dajšcho
nam Boga pšchošych wo tu žywu a šbožne-žyńezu wěru,
kotaraž pšches tu lubosć a druge dobre statki še hopokažo.

Daschi potom nascha šmēršch pšchizo rano abo posdže,
daschi my potom na naschej postoli jadneje lažkeje abo
šchěžkeje šmēršchi humromy, abo na drugem mescze a na
drugu wišu nascho žyweņe šgubijomy, ga wěmy my weto,
až taka šmēršch sa naš žedna šchtrofa nej, ale jedna do-
drota, jedno humoženě wot šchynogo štego a to pšchestu-
peņe k tom nimernemu žyweņu bužo. My možomy potom
gronišch:

Ša pšchiz mej kōnz žinš abo witsche,
Šcho šgluzysch še dej s Jesužom,
Won ša mno hobstara še chytšche,
Š jogo kšchwju hochropjony šom.
Mej Bog! šchi pšchošym Krista dla,
Daj, až mej kōnz še dēre ma. Amen!

(Šuspivaj šebe ten kjarliž Nr. 463: Kristus, moja
žyweņe. — Abo Nr. 549: Kněš Jesom Krist, mē snate
jo. — Abo we „Šakopowarškich kniglach“ ten kjarliž:
„Špij, Simeon.“